

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΜΟΥ ΣΑΜΟΥ

ΠΟΙΟΣ ΤΕΛΙΚΑ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΜΟΥ ;;

Η Ελλάδα μου!! Τα βιβλία την ήξεραν αλλιώς, η πραγματικότητα όμως ήταν άλλη. Αυτή η γαλανομάτα νεαρά, η λευκοντυμένη περιστέρα, η αιώνια ευγνωμονούσα, κάποτε ήξερε πια ήταν. Είχε μια συναίσθηση της ιστορικής της αξίας. Μπορεί πάντοτε να ήταν φτωχή αλλά ήταν πάντοτε τίμια και γενναιόδωρη, με τα λιγοστά υπάρχοντά της. Πάντα ήταν με το σπαθί στο χέρι. Πάντα ήταν με το τουφέκι στο καραούλι για να φυλάξει ό,τι ποιο μεγαλειώδες είχε. Τα άγια χώματά της και την γλυκιά τη λευτεριά της. Με αυτά μεγάλωνε, με αυτά μεγαλουργούσε. Πολέμαγε και πολέμαγε....!

Πολέμησε με τον Αχιλλέα στην Τροία για τιμή και ιδανικά. Πολέμησε στις Θερμοπόλες, στη Σαλαμίνα και στις Πλαταιές, για την λευτεριά της, για τη δημοκρατία της, για την ύπαρξή της, τα μύρια στίφη των τότε χρυσοστόλιστων βαρβάρων. Πολέμησε με εκείνον, τον ένα και μοναδικό, τον αιώνια νέο και ανδρείο Αλέξανδρο τον Φιλίππου, τον πρώτο και αληθινό Μέγα της Ιστορίας, για τον άνθρωπο και για τον πολιτισμό. Πολέμησε πάνω στις πολεμίστρες, δίπλα στον Αθάνατο Αυτοκράτορα, τον κατατρεγμένο και άτυχο Κωνσταντίνο, τον γιο και κείνον της Ελένης, πάνω στα απόρθητα τείχη της Κωνσταντινούπολης τα θεοφύλακτα από της Παναγιάς το άγιο χέρι. Πολέμησε με τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη στα Δερβενάκια απέναντι στους αιώνιους εχθρούς της, αλλά και στους εχθρούς όλων των ανθρώπων. Πολέμησε για την απελευθέρωση της Βορείου Ελλάδας στους Βαλκανικούς. Πολέμησε για την μεγάλη ιδέα στη Μικρά Ασία. Όμως, εκεί προδόθηκε και ατιμώθηκε. Τι κι αν νόμιζαν ότι είχε φτάσει στην άκρη της διαδρομής της. Μπορεί να έσπασε τα μούτρα της αλλά δεν το έβαλε κάτω. Πολέμησε ξανά ηρωικά στο Καλπάκι, στην Πίνδο και στη Βόρεια Ήπειρο, αλλά και σε όλο το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Αντιστάθηκε και θαυμάστηκε σθεναρά, από φίλους και εχθρούς. Εγέρθηκαν μήνες που σύνδεσαν το παρόν με το λαμπρό παρελθόν της. Πολέμησε πάντα για τα δικά της παιδιά, θυσιάζοντας πάντοτε πρώτο το δικό τους αίμα, πολέμησε όμως και για τα παιδιά των άλλων, των δικαίων και αδίκων της πλάσης τούτης. Πολέμησε....., μα πάντοτε προδόθηκε!

Όμως κάποτε ο πόλεμος τέλειωσε και άρχισε ο ξεπεσμός της. Αυτής, της ανδρείας και παντοτινής νικήτριας. Τα τυφλωμένα τέκνα της, φόρεσαν κείνα τα ανόητα ταμπελάκια του αριστερού και του δεξιού και ρίχτηκαν υπνωτισμένα και ξεγελασμένα ο ένας στο κυνήγι της κεφαλής του άλλου. Ένας γελοίος εμφύλιος μεταξύ αδερφών που σφάζονταν με τα κονσερβοκούτια πάνω στην «ποδιά» της «Αυτοκρατορίας που ο ήλιος δεν δύει ποτέ!»

«Που ακούστηκε βρε Έλληνας να ντουφεκά Έλληνα;» Κάποτε όμως πίστεψαν ότι ο αλληλοσπαραγμός πέρασε. Ξεκίνησε τότε όμως ένας άλλος σπαραγμός. Εκείνος της ανελέητης καταστροφής της φυσικής και μυθικής ομορφιάς της. Μια άνευ όρων ανοικοδόμηση των πόλεων με γκρίζες και απαίσιες πολυκατοικίες. Και τότε ήρθε να σφραγίσει, για μια ακόμη φορά τη μοίρα της η ανικανότητα των διορισμένων βασιλέων από τα ξένα συμφέροντα, για να κρατήσουν πνευματικά και νοητικά υπόδουλους τους απόγονους εκείνων των πνευματικών θηρίων του αρχαίου, αλλά και του μεγαλειώδους μεσαιωνικού ελληνισμού. Τελευταίο τρανό ιστορικό παράδειγμα η επτάχρονη στυγνή δικτατορία των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του περασμένου αιώνα. Ύστερα ήρθε, και καλά, η «λύτρωση»! Η μεταπολίτευση, η «Τρίτη Ελληνική Δημοκρατία»! Η τόσο χρεωμένη και, τελικά, μια παντελώς οικονομικά και πάνω απ' όλα ηθικά χρεοκοπημένη εποχή. Ό,τι δεν κατάφεραν οι σπάθες, τα μουσκέτα, τα καριοφίλια, τα κανόνια, το κατάφερε στο τέλος το άφθονο «ευρωπαϊκό» χρήμα. Αφού δεν μπορούσαν να μας κατακτήσουν, να μας αφομοιώσουν, να μας εξαφανίσουν, όπως πάντα ήθελαν, στο τέλος..... μας εξαγόρασαν. Η ειρωνεία ήταν πως τούτο ήταν εν τέλει πιο εύκολο, πιο ανέξοδο, λιγότερο αιματηρό και ουσιαστικά καλοδεχούμενο από τα υποτακτικά «υποζύγια», τους πειθήνιους και «ευρωπαϊστές» καναπεδάνθρωπους και πολυθρονάνθρωπους νεοέλληνες του δειλινού του 20^{ου} και της χαραυγής του 21^{ου} αιώνα. Εκείνο το αξέχαστο «Ανήκομεν εις την Δύσιν!», έγινε επιτέλους από θεωρία, μια ψυχρή πραγματικότητα.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει εκείνα τα φαεινά συνθήματα των λαοπρόβλητων εθναρχών της δεκαετίας του 80. Ο Ανδρέας της «Αλλαγής» το ΠΑΣΟΚ και οι παμπόνηροι εργατοπατέρες, οι στυγνοί πρασινοφρουροί απατεωνίσκοι, έγραψαν τη δική τους ιστορία πάνω στα ξεσκισμένα αποφόρια της καταρρακωμένης Ελλάδας μας. Τι να πρωτοθυμηθώ, με τι να πρωτολυπηθώ! Εκείνο το περίφημο «Ο λαός στη εξουσία», ή το αξέχαστο «Γσοβόλα δώστα όλα!», το σημαδιακό «Ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει δεξιά», ο διαχωρισμός σε πράσινα και μπλέ καφενεία, η διχόνοια ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους ή τα τόσα και τόσα άλλα επικοινωνιακά, απλώς συνθήματα. Η λαίλαπα όμως δεν σταμάτησε εκεί. Ήρθε η εποχή του Κοσκωτά, ο Μητσοτάκης, οι κοριοί και ο Μαυρίκης. Μετά ξημέρωσε η μέρα της νέας εποχής και της «ευρωπαϊκής προοπτικής». Ανέτειλε το άστρο του Σημίτη και η προετοιμασία για το μέγα γεγονός των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Όμως μέχρι αυτό είχαμε λίγο καιρό για ένα ενδιάμεσο φαγοπότι

και μια καλή ρεμούλα. Η κομπίνα του χρηματιστηρίου το '99. Το οικονομικό παρακράτος, τα Ίμια, ο Οτσαλάν, τα εξοπλιστικά, τα υποβρύχια που έγερναν και τόσα άλλα. Πόσοι έπρεπε θεέ μου να πάνε φυλακή και τελικά κανείς δεν πήγε. Τελικά μας έμειναν οι λιμουζίνες και τα μπουζούκια, σε μια χώρα που δεν παρήγαγε τίποτα. Μονάχα δανειζόταν συνεχώς για να τα ρίξει στην εικονική καλοπέραση και στη χλιδάτη χρεοκοπημένη κατανάλωση και όχι στην ανάπτυξη! Δανεικά και στρατιές καταβολεμένων και ακρήστων ημετέρων πράσινων και γαλάζιων δημοσίων υπαλλήλων. Η «Λαϊκή» εξουσία της ανικανότητας σε όλο της το μεγαλείο. Πολύχρωμοι λαϊκιστές, πράσινοι, μπλέ, κόκκινοι διόρισαν, έχωσαν, έφαγαν, ξέσκισαν τα ιμάτια της πατρίδος μου. Εκείνοι, οι συνδικαλιστές και οι εργατοπατέρες, παρέα με τους Λαιστρυγόνες και άψυχους λήσταρχους τραπεζίτες. Συμπαραστάτες τους πάντα όλοι εκείνοι οι ανεγκέφαλοι, οι δειλοί κουκουλοφόροι που λουφάζουν πάντα πίσω από τους ψευτοαναρχικούς υποστηρικτές τους, όλοι τους άνανδροι και παλιοτεμπέλιδες της πλάκας. Πιόνια όλοι τους, πάνω στη μεγάλη σκακιέρα της ρεμούλας, που κατευθυνόταν από τα διάφορα υπουργικά γραφεία.

Μετά ήρθε η «Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση» ! Το κοινό νόμισμα, το βλογημένο «Ευρώ». Θάψαμε, έτσι απλά, δυόμιση χιλιάδες χρόνια ιστορίας. Πουληθήκαμε, κρυμμένοι πίσω από το δάκτυλό μας. Τι περιμέναμε όμως; Αφού εμείς δεν ήμασταν άξιοι να βάλουμε τάξη στα του οίκου μας, πιστέψαμε ό,τι θα ερχόταν οι ξένοι να μας νοικοκυρέψουν; Ποιοι... η SIEMENS, και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή; Όνειρα θερινής νυκτός! Όλα ήταν κομμάτι από ένα τραγικό ψυχορράγημα ενός κράτους που καθημερινώς σου δινόταν η εντύπωση πως κάποιιοι ήθελαν να σκοτώσουν, ενός λαού που ήθελε τόσο να αυτοκτονήσει, αλλά απλά δεν ήξερε πως! Πέρασαν πολλά χρόνια δυστυχώς μέχρι να καταλάβουμε ότι απλά κάποιιοι επιθυμούσαν να μας εξαφανίσουν, γιατί ουσιαστικά αισθανόντουσαν ιστορικά ταπεινωμένοι και αδικημένοι. Ήταν και καλά ντροπή, για όλους εκείνους που σμίλευσαν τη σύγχρονη εποχή της υψηλής και διαστημικής τεχνολογίας, να θεωρείται ότι τα θεμέλια των επιτευγμάτων τους τέθηκαν από έναν τόσο επαίτη, σήμερα, λαό. Έτσι, έστησαν τα χρυσοκέντητα και ευρώπλεχτα δίχτυα τους και ψάρεψαν δεκάδες εθνομειοδότες εθελοντές. Όλα αυτά φυσικά κάτω από τη μύτη της «ανεξάρτητης» και ανεπηρέαστης δικαιοσύνης. Οι εισαγγελείς κοιμόντουσαν τον ήσυχο κομματικό τους ύπνο.

Η γαρνιτούρα της μεγαλειώδους εξαπάτησής μας ήταν τα αντιτρομοκρατικά επιτεύγματα. Οι ουσιαστικοί τρομοκράτες έπιασαν τους άλλους, τους εικονικούς, τη 17 Νοέμβρη δηλαδή και τους «Πυρήνες της Φωτιάς»! που ήταν, τραγικά, λιγότερο τρομοκράτες από ένα σύστημα που τρομοκρατούσε και διέσυρε τους πάντες και τα πάντα στο όνομα της οικονομικής ευταξίας και της πάταξης της φοροδιαφυγής.

Η Πατρίδα μου... μια βιασμένη αριστοκράτισσα, που έλαβε την χαριστική βολή κατάστηθα με εκείνη την «κρίση»... την κρίση τους. Ήταν τότε, την άνοιξη του 2010, που κλωτσούσαν τα ελληνικά ομόλογα λες και ήταν ακυρωμένα δελτία στοιχήματος. Άχρηστα σκουπίδια σε ένα αιμοσταγές και απρόσωπο τζογαδόρικο οικονομικό σύστημα που δεν έβλεπε τίποτε άλλο πέρα από το ψυχρό ανεβοκατέβασμα του χρηματιστηριακού δείκτη, και ό,τι αυτός συνεπάγονταν. Μας έκραζαν οι Γερμανοί, μας έκραζαν και όλοι της Γης οι χρεωκοπημένοι. Όλοι οι οικονομικοί κανίβαλοι μας έπιαναν στο στόμα τους. Όλοι!! Εμείς φταίγαμε, εν τέλει, για την κατάντια μας αυτή. Διότι αφήσαμε τα γλυκιά και σπάνια Πατρίδα μας, να γίνει η πιο βρωμιάρα, η πιο ζητιάνια απ' όλους. Τότε άρχισε το πραγματικό δράμα μας, ο Γολγοθάς μας. Τότε καταλύθηκε η εθνική κυριαρχία μας. Ξεπουλήθηκαν τα πλοία μας, τα αεροπλάνα μας, τα λιμάνια, τα νησιά μας...! Τα πάντα. Κι εμείς; Απλά άφωνοι, παραπλανημένοι και προσγειωμένοι αδέξια πάνω σε μια νέα πραγματικότητα που δεν φανταστήκαμε ποτέ.

Αν όμως μετά απ' όλα αυτά που σας διηγήθηκα με ρωτούσατε το χιλοειπωμένο: «Τι έπαιξε;» τότε και 'γω θα σας απαντούσα τα εξής, κατά την ταπεινή μου γνώμη: Έφταιξε κείνη, η άχρωμη η τηλεόραση, των εργολάβων και των εφοπλιστών, που μας αποβλάκωσε και μας αποκοίμισε εντελώς, σκοπίμως όπως αποδείχθηκε. Έφταιξε ότι άφησα να κυριαρχήσει πάνω μου το απρόσωπο διαδίκτυο και μετέβαλα την φυσική καθημερινότητά μου σε μια ψηφιακή πραγματικότητα. Έφταιξε ότι αντάλλαξα τη γνώση και την παιδεία, το ισόβιο στέμμα του ελληνικού ιδεώδους, έναντι πινακίου φακής, ή αλλιώς, έναντι ενός πολύχρωμου άψυχου πτυχίου. Έφταιξε το ότι τόσα χρόνια επιλέγουμε τους ίδιους άθλιους, άχρηστους πολιτικούς φελλούς να εκμεταλλεύονται τη ζωή μας και την τύχη των παιδιών μας. Έφταιξα, αλλά πλήρωσα όμως! Αυτό που δεν ξέρω πλέον είναι αν το πάθημά μου μου έγινε μάθημα, γιατί η ιστορική μου γνώση άλλα μου υπαγορεύει να ισχυριστώ.

Ελλάδα μου! Κοιτάζω τα στήθη σου, τα πανέμορφα νησιά σου. Χαζεύω τα γαλάζια μάτια σου που είναι τα πεντακάθαρα πελάγη σου. Μεθώ, με την αζεπέραστη κορμοστασιά σου που είναι τα βουνά και οι κάμποι σου. Είπες ότι ποτέ δεν πρόκειται να αφήσεις μονάχα τους τα άμυαλα παιδιά σου, τους κακοκέφαλους Έλληνες. Μπορεί κάποιιοι να μη σε γουστάρουν και να σε θεωρούν χρεοκοπημένη και βρώμικη, αλλά εμείς σε λατρεύουμε. Μπορεί κάποιιοι να σε βίασαν, αλλά ήρθε η ώρα να το πληρώσουν. Βήμα βήμα, βράχο βράχο, σπίτι με σπίτι θα πολεμήσουμε για να ανακτήσουμε την χαμένη σου τιμή. Πλάι στον Ίων, στον Αχαιό, στον Μακεδόνα, στον Αίοιο, στον Δωριέα,

στον Γραϊκό και σε όλα τα άλλα τα αθάνατα τέκνα σου. Δεν ξεχνώ. Όχι! Ποτέ δεν πρόκειται πλέον να ξεχάσω. Η μνήμη μου είναι πια ο θεματοφύλακας της αλήθειας, αφού τούτη είναι το γιατρικό της λήθης!

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ !!

Εμμανουήλ Ν. Πέτρου

Εφ. Λοχαγός (ΠΖ)

www.seansamou.gr

manolisred@hotmail.com